

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 138/2017-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Drahomírom Tomčom, Advokátska kancelária, Koceľova 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co 353/2016-38 z 8. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. januára 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa

čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 353/2016-38 z 8. septembra 2016, ktorou žiada vydať tento nález:

„Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach vyslovuje, že uznesením Krajského súdu v Bratislave spisovej značky 6 Co 353/2016 zo dňa 8. 9. 2016, ktorým bolo uznesenie Okresného súdu Bratislava 3 spisovej značky 14 C 122/2016 zo dňa 18. 7. 2016 zmenené tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bol zamietnutý, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, že každý má právo vlastniť majetok, vlastnícke právo vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu, článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, na základe ktorého článku všetci účastníci sú si v konaní podľa ods. 2 rovní, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave spisovej značky 6 Co 353/2016 zo dňa 8. 9. 2016 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

Sťažovateľka zároveň požiadala o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia a odloženie vykonateľnosti právoplatného uznesenia krajského súdu č. k. 6 Co 353/2016-38 z 8. septembra 2016.

2. Ako vyplynulo zo sťažnosti, z jej doplnenia (doručeného ústavnému súdu 25. januára 2017) a sťažovateľkou pripojených listín, sťažovateľka bola ako žalobkyňa účastníčkou konania pred Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14 C 122/2016, v ktorom sa proti [REDAKOVANÉ], ako žalovanej (ďalej len „žalovaná“) domáhala nariadenia neodkladného opatrenia. Návrh odôvodnila tým, že dosiaľ neprávoplatným rozsudkami okresného súdu sp. zn.

19 C 34/2012 zo 17. mája 2016 a sp. zn. 14 C 118/2001 zo 7. októbra 2014 získala žalovaná podvodmi a machináciami s verejnými listinami neoprávnený majetkový prospech (časť pozemku sťažovateľky parc. č. [REDACTED] a časť obytného domu č. [REDACTED]). Žalovaná požiadala stavebný úrad o súhlas na búracie práce a stavebné povolenie na svoje stavebné aktivity na mieste sťažovateľkinho obytného domu č. [REDACTED] a pozemku a zároveň nehnuteľnosť ponúkla realitnej kancelárii [REDACTED] na predaj. Sťažovateľka preto žiadala vydať neodkladné opatrenie, ktorým sa žalovanej prikáže zdržať sa akýchkoľvek zásahov do nehnuteľností, ktoré sú predmetom konaní okresného súdu vo veciach sp. zn. 14 C 118/2001 a sp. zn. 19 C 34/2012, do ich právoplatného skončenia.

3. Okresný súd uznesením č. k. 14 C 122/2016-21 z 18. júla 2016 návrhu sťažovateľky vyhovel a vydal neodkladné opatrenie, ktorým uložil žalovanej, ako aj prípadným novým vlastníkom, zdržať sa akýchkoľvek zásahov do nehnuteľnosti zapísanej na [REDACTED] pre k. ú. [REDACTED] ako parc. č. [REDACTED] zastavané plochy a nádvoría vo výmere 17 m², do stavby súp. č. [REDACTED] postavenej na parc. č. [REDACTED] samostatne stojaca garáž a do domu postaveného na parc. č. [REDACTED] na ktorom je postavený obytný dom s orientačným č. [REDACTED], ktorý je skolaudovaný v právnom stave podľa pôvodného geometrického plánu [REDACTED] z roku 1996 overeného pre právne úkony, ktorý t. č. nie je zapísaný na LV č. [REDACTED] ani v katastrálnej mape z dôvodu zmeny polohového určenia hranice pozemku zo strany katastrálneho úradu v priebehu prebiehajúcich súdnych sporov, a to až do právoplatného skončenia konaní vedených na okresnom súde pod sp. zn. 14 C 118/2001 a sp. zn. 19 C 34/2012.

4. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľka predložením listinných dokladov dostatočne osvedčila potrebu bezodkladnej úpravy pomerov. Konštatoval, že nie je namieste, aby ktorákoľvek zo strán prebiehajúcich sporov vedených na okresnom súde pod sp. zn. 14 C 118/2001 a sp. zn. 19 C 34/2012 akýmkoľvek spôsobom zasahovala do predmetných nehnuteľností, tieto scudzovala, prípadne odstraňovala, robila na nich akékoľvek úpravy. Okresný súd poukázal na princíp nedotknuteľnosti vlastníctva, ako aj na to, že ak je vlastníctvo sporné, má sa dočasne zabrániť nakladaniu s vecami tak, aby v prípade právoplatného rozhodnutia o určení vlastníctva nedošlo ku škodám

na majetku a právach iných. Do právoplatného skončenia prebiehajúcich sporov nie je namieste nakladať s nehnuteľnosťami, pretože v prípade rozhodnutia okresného súdu o určení vlastníctva sťažovateľky, ak by medzitým došlo či už k zbúraniu, predaju alebo inému scudzeniu predmetných nehnuteľností, takého určenie by vyvolalo len ďalšie spory o náhradu škody, prípade by sa stalo nevykonateľným.

5. Proti uzneseniu okresného súdu podala odvolanie žalovaná a navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietne. Ak by sa okresný súd oboznámil s rozhodnutiami vo veciach sp. zn. 14 C 118/2001 a sp. zn. 19 C 34/2012, nenariadil by predmetné predbežné opatrenie. Vo veci sp. zn. 19 C 34/2012 sa sťažovateľka domáha určenia, že žalovaná platne nenadobudla vlastnícke právo ku garáži postavenej na parcele č. [REDACTED], ako aj náhrady škody, avšak okresný súd návrh sťažovateľky zamietol. Vo veci sp. zn. 14 C 118/2001 okresný súd vyhovel žalovanej a sťažovateľke nariadil odstrániť stavbu oplotenia čiastočne postaveného na pozemku žalovanej. Súčasne okresný súd zamietol vzájomný návrh sťažovateľky na určenie, že hranica medzi pozemkami sťažovateľky parc. č. [REDACTED] a parc. č. [REDACTED] a pozemkom žalovanej č. [REDACTED] prebieha v zmysle vytyčovacieho náčrtu [REDACTED] z 27. októbra 1996 a geometrického plánu č. [REDACTED] z 12. novembra 1996, a zamietol aj ďalší jej návrh na uloženie povinnosti žalovanej umožniť rekonštrukciu oporného múru z jej pozemku. Ako vyplýva z tohto rozsudku, nie žalovaná zasahuje do pozemku žalobkyne, ale práve naopak, je to sťažovateľka, ktorá postavila plot tak, že ten zasahuje do pozemku žalovanej a aj garáž stojí v celosti na pozemku žalovanej. Rovnako stavebný úrad povolil žalovanej odstránenie stavby vrátane garáže po zistení, že stavby sú v jej vlastníctve, sú postavené na jej pozemku a nezasahujú do vlastníctva sťažovateľky. Správnosť zápisu garáže na liste vlastníctve potvrdil i Okresný úrad Bratislava – katastrálny odbor rozhodnutím č. [REDACTED] z 18. júna 2010.

6. Krajský súd uznesením č. k. 6 Co 353/2016-38 z 8. septembra 2016 rozhodnutie okresného súdu zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol a žalovanej priznal náhradu trov.

7. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že rozhodnutie okresného súdu nie je vecne správne a je zmätočné, pretože okresný súd napadnutým uznesením vyhovel návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bez toho, aby vysvetlil, na akom základe dospel k záveru, že tu existuje potreba neodkladne upraviť pomery účastníkov, a v odôvodnení svojho rozhodnutia iba opísal návrh sťažovateľky a stotožnil sa s ním. Krajský súd poukázal na rozsudky okresného súdu vo veciach sp. zn. 19 C 34/2012 a sp. zn. 14 C 118/2001, ktoré sú v neprospech sťažovateľky. Okresný súd preto pochybil, keď o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodol bez toho, aby sa s obsahom týchto spisov oboznámil. Krajský súd navyše považoval výrok jeho rozhodnutia za nevykonateľný s poukazom (aj) na prípis Okresného úradu Bratislava – katastrálneho odboru č. P-2009/16 z 2. augusta 2016 adresovaný okresnému súdu, v ktorom katastrálny úrad uvádza, že údaje o nehnuteľnostiach uvedené vo výroku uznesenia okresného súdu nevychádzajú z platných údajov katastra nehnuteľností.

8. Sťažovateľka sťažnosť doručenu ústavnému súdu na porušenie základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 6 Co 353/2016-38 z 8. septembra 2016 odôvodnila tým, že toto rozhodnutie je arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. Podľa názoru sťažovateľky boli aplikované ustanovenia upravujúce neodkladné opatrenie krajským súdom v rozpore so svojím zmyslom. Navyše, rozhodnutie krajského súdu je vnútorne nekonzistentné a okrem iného je založené aj na nesprávnom zistení o tom, že konania pred okresným súdom vo veciach sp. zn. 19 C 34/2012 a sp. zn. 14 C 118/2001 boli už právoplatne skončené, čo nezodpovedá skutočnosti. Pokiaľ krajský súd v odôvodnení uznesenia č. k. 6 Co 353/2016-38 z 8. septembra 2016 uviedol, že „*veci sp. zn. 19C/34/2012 a 14C/118/2001 vedené na súde prvej inštancie sú skončené a žalobkyňa v nich nebola úspešná*“ a „*nie je preto zrejmé, z akých dôvodov súd prvej inštancie zaujal stanovisko, že tu existuje neodkladná potreba dočasnej úpravy pomerov účastníkov práve v súvislosti s vyššie uvedenými vecami vedenými na súde prvej inštancie, keď tieto veci sú skončené a boli rozhodnuté v neprospech žalobkyne*“, sťažovateľka zdôraznila, že v týchto veciach síce boli okresným súdom vydané rozsudky, a to rozsudok č. k. 14 C 118/2001-

1270 zo 7. októbra 2014 a rozsudok č. k. 19 C 34/2012-328 zo 17. mája 2016, podľa ktorých skutočne nebola úspešná, avšak proti obom rozsudkom podala odvolanie, o ktorom dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté (vo veci sp. zn. 19 C 34/2012 spis ešte nebol predložený odvolaciemu súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní a vo veci sp. zn. 14 C 118/2001 odvolací súd rozhodol 4. januára 2017, avšak rozhodnutie sťažovateľke doručené nebolo).

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

11. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Sťažovateľka namieta porušenie týchto svojich práv:

Podľa čl. 46 ods.1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

14. Ako vyplýva zo sťažnosti sťažovateľky, k porušeniu týchto práv malo dôjsť uznesením krajského súdu č. k. 6 Co 353/2016-38 z 8. septembra 2016, ktorým bolo zmenené uznesenie okresného súdu č. k. 14 C 122/2016-21 z 18. júla 2016 tak, že návrh sťažovateľky na vydanie neodkladného opatrenia bol zamietnutý. Porušenie týchto práv sťažovateľky malo spočívať v tom, že uznesenie krajského súdu č. k. 6 Co 353/2016-38 z 8. septembra 2016 je arbitrárne, nedostatočne odôvodnené, založené na takej aplikácii ustanovení upravujúcich neodkladné opatrenie krajským súdom, ktoré sú v rozpore s ich zmyslom, a navyše vychádza i z nesprávneho skutkového zistenia o tom, že konania pred okresným súdom vo veciach sp. zn. 19 C 34/2012 a sp. zn. 14 C 118/2001 boli už právoplatne skončené, čo nezodpovedá skutočnosti.

15. Inštitút neodkladného opatrenia je upravený v zákone č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“):

Podľa § 324 ods. 1 CSP pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

Podľa § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

Podľa § 326 ods. 1 CSP v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby(...) uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha.

Podľa § 328 ods. 1 CSP súd(...) nariadi neodkladné opatrenie, ak sú splnené podmienky podľa § 325 ods. 1, inak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne.

Podľa § 329 ods. 3 CSP ak po vydaní uznesenia, ktorým bol zamietnutý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, dôjde k zmene skutkových okolností významných pre rozhodnutie, nezakladá právoplatné rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, prekážku rozhodnutej veci.

16. Neodkladné opatrenie podľa Civilného sporového poriadku je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením nezískava jeden z účastníkov práva, o ktorých sa má rozhodovať v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov. Navyše, Civilný sporový poriadok umožňuje v prípade zmeny pomerov jednak zrušiť z tohto dôvodu už nariadené neodkladné opatrenie alebo naopak, napriek skoršiemu zamietnutiu návrhu na jeho vydanie dovoľuje ho v prípade zmeny skutkových okolností významných pre rozhodnutie vydať, pretože takéto skoršie právoplatné rozhodnutie nezakladá prekážku rozhodnutej veci (§ 329 ods. 3 CSP). Nie je teda vylúčené, aby v prípade zmeny skutkových okolností významných pre rozhodnutie sťažovateľka znova o vydanie neodkladného opatrenia požiadala.

17. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sa uplatňuje na princípe subsidiarity,

podľa ktorého ústavný súd poskytuje uvedenú ochranu iba vtedy, ak ju neposkytujú všeobecné sudy.

18. Ústavný súd už vo viacerých svojich doterajších rozhodnutiach v podobných súvislostiach vo vzťahu k predbežnému opatreniu vyslovil názor, že rozhodnutím o nariadení predbežného opatrenia, prípadne rozhodnutím o zrušení nariadeného predbežného opatrenia vydaným v rámci občianskoprávneho konania môže súd porušiť základné právo alebo slobodu účastníka súdneho konania, avšak takéto porušenie by sa mohlo stať predmetom konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len vtedy, ak by mu nebolo možné poskytnúť ochranu prostredníctvom účinného právneho prostriedku nápravy dostupného účastníkovi konania pred všeobecnými súdmi (princíp subsidiarity) (III. ÚS 281/07).

19. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal určením miesta a postavenia neodkladného opatrenia, ako aj existenciou účinných právnych prostriedkov nápravy v prípade, ak sa ten, koho sa rozhodnutie o neodkladnom predbežnom opatrení dotýka, domnieva (tvrdí), že došlo k porušeniu niektorého z jeho základných práv alebo slobôd.

20. Podľa právneho názoru ústavného súdu rozhodovanie o návrhu na predbežné (neodkladné) opatrenie možno predovšetkým považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Predpokladom pre záver o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (obdobne I. ÚS 46/00).

21. Aj v prípade vyhovenia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je garantované právo dotknutého účastníka konania na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú súdom rozhodnutím vo veci samej. Nariadenie neodkladného opatrenia v žiadnom prípade nevylučuje, aby všeobecný súd poskytol v konečnom dôsledku ochranu právam, porušenie ktorých sťažovateľka namieta.

22. Pokiaľ ide o rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, táto vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke neodkladných (predbežných) opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri rozhodnutie *Apis versus Slovenská republika* č. 39754/98 z 10. 1. 2000, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 dohovoru *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia).

23. Reflektujúc na uvedené východiská, ústavný súd konštatuje, že realizácia inštitútu neodkladného opatrenia ako zabezpečovacieho prostriedku v civilnom procese nemôže sama osebe opodstatniť záver o porušení práva fyzickej osoby alebo právnickej osoby vyplývajúceho z ústavy alebo dohovoru, pretože zákon poskytuje účastníkovi, proti ktorému smeruje výrok rozhodnutia o neodkladnom opatrení, primeranú a efektívnu ochranu pred prípadným neopodstatneným a nezákonným obsahom takéhoto rozhodnutia aj počas konania vo veci samej. Keďže teda túto ochranu považuje ústavný súd jednak za účinnú a jednak za dostupnú, účastník súdneho konania sa jej preto nemôže súčasne dovoliavať aj prostredníctvom sťažnosti pred ústavným súdom (*mutatis mutandis* II. ÚS 37/00, I. ÚS 46/00, I. ÚS 148/03, I. ÚS 49/07, III. ÚS 281/07, III. ÚS 95/2016).

24. Na druhej strane však treba pripustiť, že ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti pristúpil k preskúmaniu niektorých rozhodnutí o predbežných opatreniach, zásadne však išlo o ojedinelé prípady charakterizované výnimočnými okolnosťami vecí. V tejto súvislosti ústavný súd judikoval, že zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach môže iba za predpokladu, že by takýmto rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu majúci charakter svojvôle (obdobne III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07).

25. Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľkou napadnuté uznesenie krajského súdu takéto známky zjavnej svojvôle nenesie.

26. Nad rámec uvedeného ústavný súd zastáva názor, že krajským súdom prijaté závery vo veci samej vychádzajú z logickej úvahy opierajúcej sa o primerané odôvodnenie.

Ústavný súd preto konštatuje, že úvahy uvedené v odôvodnení uznesenia krajského súdu nemožno považovať ani za svojvoľné a ani také, ktoré by boli v rozpore so zmyslom a účelom neodkladného opatrenia.

27. V danom prípade teda ústavný súd na základe uvedených zistení konštatuje, že nie je daná jeho právomoc na prerokovanie veci sťažovateľky, pretože ochranu jej označeným právam ako účastníkovi konania (strane sporu) poskytuje Civilný sporový poriadok a občianskoprávny (všeobecný) súd v dotknutom konaní vo veci samej, a to prostredníctvom účinného a dostupného právneho prostriedku nápravy.

28. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 6 Co 353/2016-38 z 8. septembra 2016 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

29. V situácii, keď bola sťažnosť ako celok z týchto dôvodov odmietnutá, nebolo už potrebné osobitne zaoberať sa návrhom sťažovateľky na odklad vykonateľnosti uznesenia krajského súdu č. k. 6 Co 353/2016-38 z 8. septembra 2016, ktorý ostatne nebol podporený ani žiadnymi relevantnými konkrétnymi dôvodmi.

30. Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2017